

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΌΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1947

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^{ΙΑ} Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ,"
38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ - 38
ΑΘΗΝΑΙ

Ε.Γ. Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ

ΗΓΟΥΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΠΟΥ ΕΚΡΑΖΕ ΣΤΟ ΘΕΟ Ο ΒΛΑΣΗΣ ΠΑΣΚΑΛ.

Κύριε ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου, πρόσχεε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου. ἐν τῷ κεκραγέμαι μί πρὸς Σέ. Ψαλμ. 84.

Ὅς δοξάσει τὸ Θεὸν κάθε ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶνε σφαλισμένα τὰ μάτια του· γιατί ἀκούγει ἀπὸ κάποιο στόμα, ποὺ μιλοῦσε ὁλοένα γιὰ γεωμετρίας καὶ γιὰ φιλοσοφίες, νὰ βγαίνουνε λόγια ταπεινά καὶ πονεμένα, κράζοντας στὸν Κύριο νὰ σώσει τὴν ψυχὴ του. Σὰ νᾶνε ἕνας καινούργιος Δαυτῶ, ἀναβρῦζει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα του κάποιο ποτάμι, ποὺ συνεπαίρνει τὴν πολλὴ τὴ σοφία καὶ τὴ λογῆς λογῆς γνώση ποὺ θόλωνε πρωτότερα τὸ νοῦ του, μὴ φροντίζοντας πιά ὁλότελα γιὰ τὴ ματαιότητα τοῦ πολύμοχθου τοῦ κορμιοῦ: «Γιὰ νὰ μὴν λαλήσει τὸ στόμα μου τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὰ λόγια τὰ δικά Σου ἐγὼ κράτησα ὁρόμους σκληρούς. Γιὰ Σένα εἶμουν ἀναίσθητος, ἀλλὰ νά, ποῦμαι τώρα πάντα μαζί Σου. Κεῖνος ποὺ φύτεψε τ' αὐτὶ στὸν ἄνθρωπο, μπορεῖ νὰ μὴν ἀκούγει; καὶ Κεῖνος ποὺ ἐπλασε τὸ μάτι, μπορεῖ νὰ μὴν καταλάβει; Ἐαγρύπνησα κ' ἔγινα σὰν τὸ σπουργίτι ποὺ κάθεται ἔρημο στὰ κεραμίδια. Ὁ Κύριος ἔριξε τὴ ματιὰ Του καὶ τήραξε ἀπάνου στὴ γῆς· γιὰ ν' ἀκούσει τὸν ἀναστεναγμὸ ἐκείνων ποῦνε ἀλυσσωμένοι, γιὰ νὰ λευτερώσει ἐκείνους ποῦνε θανατωμένοι. Λύτρωση ἔστειλε στὸ λαὸ Του. Κύριε, ξεσκέπαε τὰ μάτια μου, καὶ θὰ νοιώσω τὰ θαυμάσια τοῦ νόμου Σου. Σημερινὸς εἶμαι κ' αὐριανὸς δὲν εἶμαι στὴ γῆς ἀπάνω, μὴν κρύψεις ἀπὸ μένα τίς ἐντολές Σου. Νύσταξε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν ἀκηδία, στηριξέ με στὰ λόγια Σου. Ἡ δική Σου ἡ ἀλήθεια βαστά σὲ γενεὰ καὶ γενεά.»

Νά, ὁ καινούργιος ἄνθρωπος ποὺ ξαναγεννιέται ἀπὸ τὴ μήτρα τὴν πνευματικὴ, ὅπως ἔλεγε ὁ Κύριος στὸ Νικόδημο. Δὲν εἶνε πιά ὁ ἴδιος ὁ Πασκάλ πῶγραφε τέτοια λόγια: «Μιὰ ζωὴ εἶνε φτυχισμένη, σὰν ἀρχίζει μὲ τὸν ἔρωτα καὶ τελειώνει μὲ τὴ φιλοδοξία. Ἄν μου λέγανε νὰ διαλέξω, θᾶπερνα τούτη ποὺ λέγω.» Κι' ἄλλοῦ πάλι ἔγραφε: «Ὁ ἄνθρωπος γεννιέται γιὰ τὴν ἡδονή: τὸ νοιώθει, δὲν χρειάζεται καμμιάν ἄλλη ἀπόδειξη γιὰ δαῦτο.» Κι' ἄλλοῦ ἔγραφε: «Ἐχομε μέσα μας μιὰ φλέβα π' ἀναβρῦζει καὶ ποὺ λέγει πῶς ὁ ἑαυτὸς μας μπορεῖ νὰ μπεῖ σὲ πολλὲς καρδιές ποῦνε ἔξω ἀπὸ μᾶς· αὐτὸ εἶνε ἡ αἰτία ποὺ μᾶς κάνει φτυχισμένους σὰν ἀγαπιόμαστε ἀπὸ τοὺς ἄλλους.» Κι' ἄλλοῦ: «Τὸ ὅτι οἱ ἄντρες ἀρχίζουνε πρῶτοι τὰ γλυκομιλήματα γιὰ νὰ κερδίσουνε τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, δὲν εἶνε καθόλου ἀπὸ συνήθεια, μὰ εἶναι ἀπὸ φυσικὴ ἀνάγκη.»

Αὐτὸς ὁ Πασκάλ πέθανε, καὶ στὸν τόπο του γεννήθηκε ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος: «Τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσόμεθα, καὶ σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ, Δεσπότῃ καὶ κηδεμόνι.»

Τοῦτος ὁ καινούργιος Ἄδᾶμ δὲν εἶνε ἐξυπνος καὶ περήφανος, ὅπως εἶτανε ὁ πρῶτος, παρὰ ἀνήξερρος καὶ ταπεινός, μὲ καρδιὰ συντριμμένη, ποὺ «συνελήφθη ἐν ἀνομίαις καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσθησε αὐτὸν ἡ μήτηρ του», καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν Πατέρα του παρακλῶντας Τον νὰ τὸν «ραντίσει μὲ ὕσσοπο γιὰ νὰ καθαριστεῖ καὶ νὰ τὸν πλύνει γιὰ νὰ τὸν λευκάνει περισσότερο ἀπὸ τὸ χιόνι.» Κι' ὅπως ἄλλαξε ὁλότελα ὁ μέσα ἄνθρωπος, ἄλλαξε κ' ἡ γλῶσσα ποὺ μιλά, κ' ὁ φιλόσοφος πῶγραφε πρωτότερα γιὰ «τὴν τέχνη νὰ πείθει»

τοὺς ἄλλους», παραδίνεται στὸν Κύριο ὡς νάνε ὁ πῦρ ἀγράμματος, καὶ τοῦ κράζει μὲ θρήνη πολλὴν νὰ τὸν φωτίσει: «Κύριος φωτίζει σκότος μου.»

Ὡ εἰσεὶς ποὺ ζητᾶτε θαύματα, γὰρ νὰ πιστέψετε, γιατί δὲν πιστεύετε; Θέλετε νὰ δεῖτε στραβὸν νὰ νοήξει τὰ μάτια του, Νάτος. Θέλετε νὰ δεῖτε νεκρὸν νὰ σηκωθεί ἀπὸ τὸν τάφο; Μπροστά σας εἶνε. Ὡστόσο, εἰσεὶς θέλετε σημεῖο χεροπιαστό, νὰ τὸ πιάσετε μὲ τὰ ἄπιστα χέρια σας, νὰ τὸ δεῖτε μὲ τὰ πονηρὰ τὰ μάτια σας. «Τούτη ἡ γενεὰ εἶνε γενεὰ πονηρὴ ζητᾶ σημεῖο, καὶ δὲ θὰ τῆς δοθεῖ σημεῖο, τέτοιο ποὺ ζητᾶ.» Γιατί κι' ὁ πλούσιος, σὰν πῆγε στὸν ἄδην καὶ βασανίζοτανε, ἔκραξε στὸν Ἀβραάμ κ' εἶπε «Σὲ παρακαλῶ, πατέρα, νὰ στείλεις τὸ φτωχὸ τὸ Λάζαρο στὸ πατρικὸ μου σπίτι, ἐπειδὴς ἔχω πέντε ἀδέρφια, γὰρ νὰ τοὺς πει νὰ μὴν τυραγνᾶνε σὰν κ' ἐμένα τοὺς φτωχοὺς στὸν ἀπάνου κόσμῳ, κ' ἔρτουνε σὲ τοῦτον τὸν τόπο ποῦμαι κι' ἐγὼ καὶ βασανίζουμαι.» Κι' ὁ Ἀβραάμ τοῦ λέγει «Αὐτοὶ ἔχουνε τὸ Μωϋσῆ καὶ τοὺς προφῆτες, ἅς ἀκούσουνε τὰ λόγια τους.» Κι' ὁ πλούσιος εἶπε. «Ὁχι, πάτερ Ἀβραάμ, γιατί ἂν πάγει σὲ δαύτους ἕνας πεθαμένος, θὰ μετανοιώσουνε.» Κι' ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε «Ἀφοῦ τὸ Μωϋσῆ καὶ τοὺς προφῆτες δὲν τοὺς ἀκοῦνε, οὔτε καὶ κάποιος πεθαμένος ν' ἀναστηθεῖ, πάλι δὲ θὰ πιστέψουνε.»

Ναί, Κεῖνος ποὺ τὰ γνωρίζει ὅλα, ἤξερε καὶ πῶς μήτε καὶ νεκρὸς ἀναστημένος δὲ θὰ μπορέσει νὰ μεταγυρίσει στὴν πίστη ἐκείνους πῶχουνε σφαλισμένα τὰ μάτια τους γὰρ νὰ μὴ δοῦνε.

Φ. Κ.

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΤΗΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ Ο ΠΑΣΚΑΛ ΝΑ ΤΟΝ ΦΩΤΙΣΕΙ ΣΤΗΝ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΟΥ *

Κύριε, ποὺ τὸ πνεῦμα Σου εἶνε τόσο ἀγαθὸ καὶ τόσο γλυκύτατο σ' ὅλα τὰ πράγματα, καὶ ποὺ εἶσαι τόσο πολυεύσπλαχνος, ὥστε ὄχι μονάχα οἱ εὐτυχίες, μὰ κ' οἱ δυστυχίες ἀκόμα ποὺ ἔρχονται στοὺς ἀγαπημένους Σου, νάνε καὶ κείνες κάποια φανερώματα τῆς εὐσπλαχνίας Σου, φώτισέ με νὰ μὴν πορεύουμαι σὰν κανένας ἄβηρσκος σὲ τούτη τὴν κατάσταση ποὺ μ' ἔβαλε ἡ δικαιοσύνη Σου. Παρά, σὰν ἀληθινὸς Χριστιανός, νὰ Σὲ γνωρίζω γὰρ πατέρα μου καὶ γὰρ Θεὸς μου, σ' ὅποια κατάστασι κ' ἂν βρισκούμαι, ἀφοῦ μὲ τὸ ν' ἀλλάξω ἐγὼ τὸ φέρσιμό μου σὲ Σένα, Ἐσὺ δὲν ἀλλάζεις τὸ φέρσιμό Σου σὲ μένα. Γιατί Ἐσὺ εἶσαι παντοτινὰ ὁ ἴδιος, μ' ὅλο ποὺ ἐγὼ εἶμαι ὑποκείμενος στὴν ἀλλαγὴ, κ' εἶσαι πάντα Θεὸς ἀγαπημένος, καὶ τότε ποὺ πικραίνεις καὶ ποὺ παιδεύεις, καὶ τότε ποὺ παρηγορᾶς καὶ ποὺ ρίχνεις ἀπάνω μας τὸ μέγα Σου ἔλεος.

β'

Μοῦ χάρισε τὴν υἰεῖα γὰρ νὰ Σὲ ὑπηρετῶ, κ' ἐγὼ τὴ μεταχειρίστηκα γὰρ πράγματα σαρκικά. Καὶ μοῦ στέλνεις τώρα τὴν ἀρρώστεια, γὰρ νὰ με διορθώσεις: μὴν ἀφήσεις νὰ με κάνει ἀνυπομόνευτον καὶ νὰ τραβήξω ἀπάνω μου τὴν ὀργὴ Σου. Μεταχειρίστηκα ἄσκημα τὴν υἰεῖά μου, καὶ γὰρ τοῦτο μὲ παιδεύεις δίκαια. Μὴν στέρφεις νὰ μεταχειρισθῶ ἄσκημα καὶ τὴν τιμωρία ποὺ μοῦ ἔδωσες. Κι' ἀφοῦ ἡ φύσις ἡ δική μου εἶνε διαστρεμμένη, καὶ γυρίζει στὸ κακὸ τὰ καλὰ ποὺ μοῦ δίνεις, κάνε, Θεέ μου, ὥστε ἡ παντοδύναμη ἡ χάρις Σου νὰ καταστήσει σωτήρια τὰ παιδέματα ποὺ μοῦ στέλνεις. Ἄν εἶτανε πρωτύτερα ἡ καρδιά μου γεμάτη ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ κόσμου, τότες ποῦχε κάποια σαρκικὴ φλόγα μέσα της, σβῆσε τὴν τούτη τὴ φλόγα γὰρ τὴ σωτηρία μου, καὶ κάνε με ἀνήμπορο νὰ χαρῶ τοῦτον τὸν κόσμῳ, εἴτε μὲ τὴν ἀδυναμία τοῦ κορμοῦ μου, εἴτε μὲ τὸ ζῆλο τῆς εὐσέβειας, γὰρ νὰ εὐφραίνουμαι μονάχα σ' Ἐσένα.

γ'

Ὡ Θεέ μου, μπροστά σὲ Σένα χρωστῶ νὰ μολογήσω ἀληθινὰ ὅλα τὰ ἔργα μου, στὸ τέλος τῆς ζωῆς μου καὶ στὸ τέλος τοῦ κόσμου. Θεέ μου, Ἐσὺ ποὺ ἀφήνεις νὰ στέκε-

* «Κύριος βοηθήσαι αὐτῷ ἐπὶ κλίνης ὀδύνης αὐτοῦ, ὅλην τὴν κοίτην αὐτοῦ ἔστρεψας ἐν τῇ ἀρρωστίᾳ αὐτοῦ».

(Ψάλμ. μ').

ται ὁ κόσμος κι' ὄλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, μονάχα γιὰ νὰ παιδεύεις τοὺς διαλεχτοὺς σου καὶ γιὰ νὰ τιμωρᾷς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, Θεέ, πού ἀφήνεις τοὺς σκληρόκαρδους τοὺς ἀμαρτωλοὺς νὰ χαίρουνται τὸν ἀμαρτωλὸ τὸν κόσμο. Ὡ Θεέ μου, Ἐσὺ πού κάνεις νὰ πεθαίνουνε τὰ κορμιά μας, καὶ πού, στὴν ὥρα τοῦ θανάτου, χωρίζεις τὴν ψυχὴ μας ἀπ' ὄλα πού ἀγάπησε στὸν κόσμο. Ὡ Θεέ μου, πού με παίρνεις, σὲ τούτη τὴν ὕστερη στιγμή τῆς ζωῆς μου, κι' ἀφήνω κάθε πρᾶγμα πού εἶμωνα ἀφοσιωμένος σὲ δαῦτο, κ' εἶχα δοσμένη ὄλη τὴν καρδιά μου σὲ δαῦτο. Ὡ Θεέ μου, πού θὰ καταργήσεις τὴν ἐσχάτη τὴ μέρα τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆς κι' ὄλα τὰ πλάσματα πού εἶναι ἀπάνω τους, γιὰ νὰ δείξεις στοὺς ἀνθρώπους πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο, παρεχτὸς ἀπὸ Σένα, καὶ γιὰ τοῦτο δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα ἄξιο ν' ἀγαπηθῆι παρεχτὸς ἀπὸ Σένα, ἀφοῦ τίποτα δὲ βαστᾷ στὸν αἰῶνα παρεχτὸς ἀπὸ Σένα. Ὡ Θεέ μου, Ἐσὺ πού θὰ χαλάσεις ὄλα ταῦτα τὰ εἶδωλα τὰ μάταια κι' ὄλα ταῦτα τὰ φθοροποιὰ τὰ πράγματα πού δίνουσε τροφή στὰ πάθη μας. Σὲ δοξολογῶ, Θεέ μου, καὶ θὰν ὑμνολογῶ τὸ βλογημένο τὸνομά Σου ὄλες τίς μέρες τῆς ζωῆς μου γιὰ τούτη τὴ χάρη πού ἔκανες γιὰ χατήρι μου, καὶ πρόλαβες νὰ μοῦ στείλεις αὐτὴ τὴν τρομερὴ τὴν μέρα καὶ νὰ καταστρέψεις ὄλα τὰ πράγματα γιὰ χάρη μου, με τὴν ἀρρώστεια πού μ' ἔστειλεις. Σ' ἀνυμνῶ, Θεέ μου, καὶ θὰ βλογῶ τὸνομά σου τ' ἁγιασμένο ὄλες τίς μέρες τῆς ζωῆς μου, γιὰτὶ εὐδόκησες νὰ με κάνεις ἀνήμπορο ν' ἀπολάψω τὴ γλυκύτητα πῶχει ἡ υγεία καὶ τίς ἡδονές τοῦ κόσμου, καὶ γιὰτὶ σύντριψες, με κάποιον τρόπο, γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό μου τὰ ἀπατηλὰ τὰ εἶδωλα πού θὰ τὰ ξαφανίσεις ὄλοτελα, γιὰ νὰ ταραχτοῦνε οἱ κακοὶ τὴν ἡμέρα τῆς ὀργῆς Σου. Κύριε, ἀξίωσέ με νὰ γίνω ὁ ἴδιος κριτῆς στὸν ἑαυτό μου ὕστερα ἀπὸ τούτη τὴν καταστροφή πού ἔκανες γιὰ χάρη μου, ὥστε νὰ μὴ με κρίνεις Ἐσὺ ὁ ἴδιος ὕστερα, στὴν ὄλοτελη διάλυση πού θὰ κάνεις τῆς ζωῆς μου κι' ὄλου τοῦ κόσμου. Γιατί, Κύριε, ὅπως θὰ βρεθῶ χωρισμένος ἀπὸ τὸν κόσμο τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μου, ἀπογυμνωμένος ἀπὸ τὸ κάθε τι, μονάχος μπροστά Σου γιὰ νὰ ἀποκριθῶ στὴ δικαιοσύνη Σου γιὰ ὄλα τὰ κινήματα τῆς καρδιάς μου, εὐδόκησε νὰ λογαριάζω τὸν ἑαυτό μου σὲ τούτη τὴν ἀρρώστεια σὰ νάμαι πεθαμένος, ἀποχωρισμένος ἀπὸ τὸν κόσμο, στερημένος ἀπὸ ὄλα τὰ πράγματα π' ἀγάπησα, μονάχος μπροστά Σου, γιὰ νὰ παρακαλῶ τὴν εὐσπλαχνία Σου νὰ συντηρήσει καθαρὴ τὴν καρδιά μου. Καὶ νάχω τὴ μεγάλη παρηγοριὰ πὼς μοῦ στέλνεις τώρα κάποιον θάνατο γιὰ νὰ δείξεις τὴ φιλανθρωπία Σου, πρὶν νὰ μοῦ στείλεις ἀληθινὰ τὸ θάνατο γιὰ νὰ φανερώσεις τὴ δικαιοσύνη Σου. Ἀξίωσέ με, Θεέ μου, ὥστε ὅπως πρόλαβες τὸ θάνατό μου, νὰ προλάβω κ' ἐγὼ τὴν αὐστηρὴ τὴν ἀπόφασή Σου, καὶ ν' ἀνακρίνω τὸν ἑαυτό μου πρὶν ἀπὸ τὴν κρίση σου, γιὰ νάβρω ἔλεος μπροστά Σου.

δ'.

Ἀξίωσέ με, Θεέ μου, νὰ λατρεύω με σιωπὴ τίς προσταγές τῆς προσκυνητῆς Πρόνοιᾶς Σου γιὰ τὴν κυβέρνησι τῆς ζωῆς μου. Καὶ νὰ με παρηγορᾷ ἡ πληγὴ πού μοῦ ἔστειλες κι' ἀφοῦ ἔχω ζήσει μέσα στίς πικρὲς τίς ἀμαρτίες τότες πού ἤμωνα ξέγνοιαστος, ν' ἀπογευτῶ τὴν οὐράνια γλυκύτητα πῶχει ἡ χαρὰ Σου, τώρα πού με κάνεις νὰ θλίβουμαι με τίς σωτήριες τίς θλίψεις πού μοῦ ἔδωσες. Μολαταῦτα ὁμολογῶ, Θεέ μου, πὼς εἶνε τόσο σκληρὴ ἡ καρδιά μου καὶ τόσο γεμάτη ἀπὸ ιδέες, ἀπὸ ἐγνοίες, ἀπὸ ἀνησυχίες κι' ἀπὸ λογῆς λογῆς δεσμίματα με τὸν κόσμο, ὥστε μὴτε ἡ ἀρρώστεια, μὴτε τὰ κηρύγματα, μὴτε τὰ βιβλία, μὴτε οἱ ἅγιες Γραφές Σου, μὴτε τὸ Εὐαγγέλιό Σου, μὴτε τὰ πιὸ ἀχραντα μυστήριά Σου, μὴτε οἱ ἐλεημοσύνες, μὴτε οἱ νήστειες, μὴτε τὸ μάλωμα τῆς συνείδησης, μὴτε τὰ θαύματα, μὴτε οἱ λειτουργίες, μὴτε ἡ θυσία τοῦ κορμιοῦ Σου, μὴτε ὁ ἀγῶνας μου, μὴτε οἱ ἀγῶνες ὀλάκερου τοῦ κόσμου μαζεμένοι, δὲ φελανε σὲ τίποτα ὄλοτελα, γιὰ νὰ ἀρχίσω τὸ μετάνοιμά μου, ἂν Ἐσὺ δὲ με παραστέκεσαι με τὴν ὑπερφυσικὴ τὴ χάρη Σου. Γιὰ τοῦτο, Κύριε, φωνάζω Ἐσένα, Θεέ παντοδύναμε, γιὰ νὰ σοῦ ζητήξω κάποιον δῶρο πού δὲ μποροῦνε νὰ μοῦ τὸ δώσουνε ὄλα τὰ πλάσματα μαζεμένα. Δὲ θὰν ἀποτολμοῦσα νὰ κρᾶξω καὶ νὰ ἐπικαλεστῶ Ἐσένα, ἂν θὰ μποροῦσε τυχὸν κάποιος ἄλλος νὰ μ' ἀκούσει καὶ νὰ με βοηθήσει. Μὰ ἐπειδὴς, Θεέ μου, τούτη ἡ μεταλλαγὴ τῆς καρδιάς μου πού ζητῶ ἀπὸ Σένα, εἶνε κάποια ἐνέργεια ὅπου ξεπερνᾷ ὄλες τίς ἐνέργειες κι' ὄλους τοὺς ἀγῶνες πού

μπορεί να κάνει ή φύση, δε δύναμαι να κλάξω σε βοήθειά μου άλλον, παρεχτός από Κείνον που έπλασε τη φύση και την καρδιά μου, και που είνε αφέντης παντοδύναμος απάνου σε δαυτες. Σε ποιόν να κλάξω, Κύριε, από ποιόν να ζητήξω βοήθεια, παρεχτός από Σένα; Ό,τι δέν είνε Θεός, δε μπορεί να κάνει τούτο που παρακαλώ. Έγώ αποζητώ το Θεό και τόν γυρεύω. Και μονάχα σε Σένα, Θεέ μου, γυρίζω τὰ μάτια μου και Σε κλάξω να με βοηθήσεις. Κύριε, άνοιξε την καρδιά μου, και έμπα μέσα σε τούτο το κάστρο τ' άνυπόταχτο που το έχουνε στην εξουσία τους τὰ κακά τὰ πνεύματα κ' ή άκολασία. Το κρατάνε κάτω από την προσταγή τους. Έμπα, σά νάνε το σπίτι εκείνου που δυναστεύει τόν κόσμο. Άλλά δέσε πρώτύτερα το δυνατό τόν όχτρο που το δυναστεύει, κ' ύστερα πάρε τους θησαυρούς πουνε εκεί μέσα. Κύριε, πάρε την αγάπη μου που την είχε κλεμμένη ό κόσμος. Ξαναπάρε πίσω αυτόν το θησαυρό, γιατί είνε δικός Σου, σαν κάποιο χρέος που Σου το χρωστώ, αφού ή εικόνα Σου είναι τυπωμένη απάνω της. Την τύπωσες, Κύριε, τη στιγμή που έλαβα το βάπτισμα, όπου για μένα εΐτανε ή δεύτερη γέννησή μου. Πλήν, τώρα είνε όλότελα σβυσμένη. Είνε τόσο βαθειά χαραγμένο το ειδωλο έτούτου του κόσμου εκεί μέσα, που ή δική Σου πιά ή φυσιογνωμία δε γνωρίζεται. Μονάχα Έσύ μόρεςες κ' έπλασες την ψυχή μου, Έσύ μονάχα μπορείς πάλι να την ξαναπλάσεις. Μονάχα Έσύ μόρεςες και τύπωσες την εικόνα Σου μέσα στην καρδιά μου. Έσύ μονάχα μπορείς πάλι να τη μεταλλάξεις και να ξανατυπώσεις μέσα της το σβυσμένο κόνισμά Σου και το χαρακτήρα της ουσίας Σου.

ε'

Ω Θεέ μου! Πόσο φτωχισμένη είναι μιá καρδιά που μπορεί να αγαπά κάποιον όπου δε τη ντροπιάζει, παρά ίσια ίσια τούτη ή αγάπη να της είνε τόσο σωτήρια! Καταλαβαίνω πώς δε μπορώ να αγαπώ τόν κόσμο χωρίς να Σε δυσαρεστήσω, χωρίς να βλάψω τόν έαυτό μου, και χωρίς να τροπιαστώ. Και μολαταύτα, ακόμα θέλω να χαρώ με τις χαρές τούτου του κόσμου. Ω Θεέ μου, πόσο μακάρια είναι μιá ψυχή που αγάλλεται σε Σένα, αφού μπορεί να παραδοθει στην αγάπη Σου, όχι μονάχα δίχως να τη μαλώνει ή συνειδησή της, παρά να αξιώνεται και πολλή τιμή με δαυτό! Πόσο σίγουρη κι' αδιάκοπη είναι ή εδτυχία της, αφού ή έλπίδα της δε θά βγει μάταιη, γιατί Έσύ δε θά χαθείς ποτέ, κι' ούτε ή ζωή, ούτε κι' ό θάνατος θά τη χωρίσουνε καμμιά φορά από κείνο που πόθησε, και γιατί, ή ίδια ή στιγμή που θά σαρώσει τους κακούς ανθρώπους μαζί με τὰ ειδωλά τους και που θά τους ρίξει στον ίδιο τόν τάρταρο, θά σμίξει και τους αγαπημένους Σου με Σένα στην ίδια τη δόξα' κι' όπως θά λείψουνε τούτοι από τόν κόσμο αντίμα με τὰ φθαρτά τὰ πράγματα που αγαπήσανε, έτσι κι' οι δίκαιοι θά ζήσουνε παντοτινά μέσο σε Σένα που θάν ύπάρχεις αιώνια, γιατί ή ζωή από Σένα αναβρύζει. Πόσο φτωχισμένοι είναι κείνοι π' αγαπάνε, μ' δλη τη δύναμή τους, μ' δλη τη λευτεριά τους, από μιάν ακίνητη κλίση της θέλησής τους, κάτι, που τους βιάζει κάποια ανάγκη να τ' αγαπάνε!

ς'

Πλήθυνε κι' αποτελείωσε, Θεέ μου, τὰ καλά τὰ κινήματα που δίνεις στην καρδιά μου. Γίνε το τέλος για δαύτη, όπως στάθηκες ή αρχή. Στεφάνωσε τὰ δώρα Σου' γιατί νοιώθω πώς είνε δικά σου δωρήματα. Και μ' δλο που δε θαρρεύουμαι να πω πώς οι προσευχές μου έχουνε τόση αξία ώστε να Σε παρακινήσουνε να μου χαρίσεις τούτα τὰ δωρήματα, όμολογώ ταπεινά πώς έπειδής έδωσες στα κτίσματα την καρδιά μου, που την έπλασες για Σένα κι' όχι για τόν κόσμο, κι' ούτε για τόν έαυτό μου τόν ίδιον, για τούτο δέν πρέπει να περιμένω καμμιά χάρη παρεχτός από την εδσπλαχνία Σου, αφού δέν έχω απάνω μου τίποτα που να μπορεί να Σου είναι ευάρεστο, κι' αφού δλα τὰ φυσικά κινήματα της καρδιάς μου δέν κάνουνε άλλο τίποτα, παρά να τραβήξουνε την όργή Σου, καταπάνω μου έπειδής αποβλέπουνε στα πλάσματα και σε μένα τόν ίδιον. Το λοιπόν Σε φχαριστώ, Θεέ μου, για την καλή τη φώτιση που μου δίνεις σε δλα, και που μ' αξιώνεις να σε δοξάζω και για τούτη τη φώτιση ακόμα.

(*Ακολουθεί)

Μεταφρ. ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥΣ

